

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **Scotland s.r.o.**, se sídlem Sladovnická 510, Brno, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.7.2014, č.j. KUZL-34194/2014, sp.zn. KUSP-34194/2014/DOP/Ků,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 19. 9. 2016 u Krajského soudu v Brně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2014 sp. zn. KUSP-34194/2014/DOP/Ků, č. j. KUZL-34194/2014, kterým žalovaný změnil výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (Městského úřadu Luhačovice, odboru dopravy, přestupky, ze dne 14. 5. 2014, č. j. MULU 7813/2014, sp. zn. 19284/2013/262/457) tak, že se žalobce dopustil správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), tím, že jako provozovatel motorového vozidla

Opel, RZ „X“, v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem dále ve výroku blíže specifikované.

Žalobce v žalobě konkrétně namítal, že žalovaný nesprávně posoudil námitku, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť správní orgán prvního stupně nedostal povinnosti učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobce prostřednictvím svého zástupce k výzvě správního orgánu prvního stupně sdělil jméno, datum narození a trvalé bydliště osoby řidiče, která v inkriminovaném čase skutečně řídila žalobcem provozované vozidlo, čímž jednoznačně určil její totožnost. Správní orgán prvního stupně odložil podezření ze spáchání přestupku osobou označenou zástupcem žalobce. Žalobce namítl, že záznam o odložení podezření ze spáchání přestupku ze dne 24. 3. 2014 není opatřen číslem jednací a je nečitelný, tudíž z něj nelze dovozovat závěry. Dále žalobce konstatoval, že správní orgán prvního stupně věc odložil na základě vrácení předvolání jako nedoručeného, ačkoliv mohl požádat o informaci o trvalém bydlišti Registr obyvatelstva Polské republiky. Skutečnost, že se řidič vozidla, jako přestupce, přestěhoval, nemůže být dávana v neprospěch žalobce jako provozovatele, když tento správnímu orgánu sdělil veškeré údaje, které postačovaly k identifikaci přestupce, a správní orgán mohl pouze zjistit jeho novou adresu pobytu. Protože správní orgán neučinil dle ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu *„nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku“*, projednal a tedy zahájil řízení v rozporu se zákonem. Jakákoliv rozhodnutí vydaná v řízení, které bylo zahájeno v rozporu se zákonem, jsou nelegitimní a nemají žádné právní následky pro účastníky řízení.

Žalobce dále uvedl, že správní orgán mohl tvrzenému pachateli ustanovit opatrovníka, předvolat žalobce jako svědka, zjistit skutkové okolnosti pomocí jiných důkazních prostředků a rozhodnout v nepřítomnosti pachatele (řidiče), příp. minimálně vyzvat žalobce k doložení svého tvrzení, nebo označení důkazů ve prospěch svého tvrzení, že vozidlo řídil jím označený řidič.

Dále žalobce spatřoval nezákonnost rozhodnutí v nesprávně zjištěném skutkovém stavu a nesprávně posouzených důkazech. S odkazem na protokol ze dne 16. 4. 2014 uvedl, že správní orgán prvního stupně rozhodl o vině dřív, než provedl důkaz výslechem. Dále dle žalobce nebylo řádně doloženo tvrzení správního orgánu prvního stupně, že bylo porušeno ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a ustanovení § 25 odst. 3 téhož zákona. Podle žalobce je nedostatečné doložení tvrzení fotodokumentací z místa přestupku a výslechem svědka. Na žádné z fotografií křižovatka ani protější okraj vozovky není zachycen, svědek odpověděl, že vzdálenosti uvedl odhadem. Podle žalobce s odkazem na zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii je vyloučené, aby jako důkaz bylo připuštěno měření měřicím zařízením, které nemá ověření dle zákona, nebo které ani měřicím zařízením vůbec není (fotoaparát, odhad svědka).

Zároveň po změně výroku není zřejmé, porušením jaké povinnosti se žalobce dopustil porušení povinnosti provozovatele vozidla, neboť větu o tom, že se žalobce dopustil deliktu právě porušením ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu odvolací správní orgán změnou

výroku rozhodnutí z rozhodnutí vypustil, avšak sám opomněl po změně výroku uvést, jakou povinnost měl žalobce porušit.

Správní orgány tedy vedly řízení v rozporu se zákonem, kdy správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení, neboť neprovedl potřebné kroky k tomu, aby za údajně protiprávní jednání potrestal přestupce (řidiče vozidla), ač mu jeho totožnost byla známa. Dále správní orgán neunesl důkazní břemeno při prokazování porušení zákona § 25 odst. 3 a § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, když nedokázal přesně určit fyzikální veličiny a zjistit jejich hodnoty ověřenými měřicími zařízeními.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobní námitky nejsou důvodné, a navrhl žalobu zamítnout. K námitce nezákonnosti řízení konstatoval, že podezření z přestupku bylo odloženo, neboť zasluka s předvoláním pana K. H. B., nar. „X“, bytem P., K., Z. K. 7/I m. 15, se vrátila se sdělením, že adresát se odstěhoval. Justiční spolupráci správní orgány využít nemohly, neboť se na ně předmětné nařízení EU nevztahuje, a nemohly tak požádat o informaci o trvalém bydlišti tvrzeného řidiče. Ustanovení opatrovníka pak podle žalovaného naráží na ustanovení čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Postup správního orgánu prvního stupně je dle žalovaného v souladu s metodikou Ministerstva dopravy k objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. V této souvislosti žalovaný odkázal na obvyklé praktiky zmocněnce žalovaného při označování tvrzených řidičů.

K námitce nedostatků v dokazování žalovaný uvedl, že jsou spíše formálního charakteru. K provedení dokazování při určení místa stání předmětného vozidla odkázal žalovaný na fotografie, z nichž jasně vyplývá zakřivení okraje křižovatky i domy na protější straně křižovatky, stejně tak místo stání vozidla a jeho šířka ve vztahu k šířce komunikace. K metrologické přesnosti odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2000 ve věci sp. zn. 5 Tz 202/99.

Ke změně výroku rozhodnutí žalovaný konstatoval, že je ve výroku výslovně uvedeno, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, zároveň je specifikováno, jakým jednáním se tak stalo a jakou povinnost žalobce porušil.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které setrval na svých žalobních námitkách. Zdůraznil, že splnil svou zákonnou povinnost a sdělil úřadu údaje o totožnosti řidiče, jejichž součástí je adresa trvalého pobytu, a není odpovědný za to, že se řidič přestěhoval, navíc ani nebyl správním orgánem vyzván po tomto zjištění ke sdělení kontaktní adresy řidiče. Podle žalobce není pravdou to, že by nemohl správní orgán využít mezinárodní justiční spolupráce, ani to, že by nemohl ustanovit tvrzenému řidiči opatrovníka. Skutkově ve věci doplnil, že jednatel žalobce studuje v Brně, a to spolu se svou přítelkyní, která pochází z obce Králíky, tj. poblíž polské hranice. Žalobcem oznámený řidič je pak kamarádem jeho přítelkyně; je logické, že žalobce tomuto, na žádost své přítelkyně, zapůjčil vozidlo. K nedostatkům v dokazování zopakoval žalobce svoji žalobní argumentaci.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.r.s.), jakož i řízení

předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

O jednotlivých námitkách soud uvážil následovně.

Předně se soud zabýval splněním podmínek § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, tedy zda správní orgán učinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce jako údajného řidiče označil pana K. H. B., nar. „X“, bytem P., K., Z. K. 7/I m. 15, kterého správní orgán prvního stupně obeslal výzvou. Výzvu se panu B. nepodařilo doručit. Z poznámky na mezinárodní doručence vyplývá, že se jmenovaný z citované adresy odstěhoval.

Z uvedených skutkových zjištění vyplývá, že žalobce neposkytl správnímu orgánu prvního stupně dostatečně přesné informace k tomu, aby mohl učinit vůbec první krok ke zjištění pachatele přestupku. Poskytnutím motorového vozidla k užívání další osobě vzniká mezi žalobcem, jako vlastníkem motorového vozidla, a touto třetí osobou soukromoprávní vztah a je pouze a jedinečně na žalobci, aby si zajistil dostatečně přesné a konkrétní údaje o osobě, které motorové vozidlo zapůjčil. Jestliže žalobce neměl k dispozici z tohoto soukromoprávního vztahu adresu osoby, které motorové vozidlo zapůjčil, na které by bylo lze tuto osobu obeslat, jako jeden z identifikátorů osoby, které vozidlo zapůjčil, pak samozřejmě musí nést negativní důsledky toho, že se nepodařilo pachatele přestupku ztotožnit. K uvedenému soukromoprávnímu vztahu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, ve věci sp. zn. 3 As 7/2014 tak, že „*Podstatným pro posouzení této otázky je skutečnost, že stěžovatel je vlastníkem vozidla a z toho mu dle okolností plynou i další závazky soukromoprávního či veřejnoprávního charakteru. Vztah provozovatele vozidla a jiného uživatele je ryze soukromoprávní, jeho režim a obsah pak závisí na podmínkách dohody smluvních stran. Na přístupu stěžovatele jako vlastníka k věci samé poté záleží, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc – automobil - k užívání jiné osobě.*

Nepochybně je, že existuje i veřejný zájem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva. V řízení před žalovaným bylo prokázáno, že pod jménem stěžovatele a na jeho odpovědnost jsou v zákonných evidencích vedeny údaje o vlastnictví vozidla, nebo též o jeho technických vlastnostech;

stěžovatel jako vlastník vozidla je např. povinen uzavřít pojistnou smlouvu podle § 3 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla.

Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.

Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“

Skutečnost, že žalobce disponoval adresou trvalého pobytu tvrzeného řidiče, ho nemůže zbavit odpovědnosti za správní delikt provozovatele motorového vozidla. Smyslem odpovědnosti provozovatele motorového vozidla je primárně postihnouti skutečného přestupce, a proto je zákonem vytvořen tlak na provozovatele motorového vozidla (prostřednictvím úpravy správního deliktu provozovatele), aby byl schopen poskytnout relevantní informace vedoucí k postižení skutečného pachatele. Jistě platí závěry uvedené v aktuálním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl následující: „*Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona o přestupcích), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Nejvyšší*

správní soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21, tak, že „evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“

*Jak již konstatoval krajský soud, šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. **Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se však o to pokusit. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu nikoho neoznačí nebo označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. rozsudek ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“***

Postup správního orgánu byl plně v intencích citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Panu B. se nedařilo vůbec doručit výzvu k dostavení se a postup správního orgánu prvního stupně tak byl v souladu i s důvody, které vedly zákonodárce k přijetí aktuální právní úpravy a tedy i v souladu s jejím smyslem.

Žalobcův odkaz na možnost využití justiční spolupráce je zcela nepřipadný. Evropská justiční spolupráce je vymezena jednak věcně předmětem řízení, ve kterém má docházet ke spolupráci, a jednak personálně, tedy vymezením orgánů, které jsou oprávněny této spolupráce využívat. V českém právu je předmětná evropská legislativa provedena zákonem 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních. Podle ustanovení § 2 písm. a) citovaného zákona se pro jeho účely rozumí justičním orgánem soud nebo státní zastupitelství. Správní orgány nejsou oprávněny využívat citovaného zákona, jakkoliv je dělení hodnocení protiprávních jednání mezi trestné činy, přestupky a správní delikty vždy výrazem trestní politiky toho kterého státu.

Podle názoru zdejšího soudu postupoval správní orgán v souladu se zákonem a nemožnost dohledat tvrzeného pachatele přestupku v zákonné lhůtě není důsledkem jeho nečinnosti. Zároveň soud je v případě označení pana B. jako pachatele přestupku přesvědčen, že se jednalo o účelovou procesní strategii spojenou s cílenými navazujícími procesními obstrukcemi. Z úřední činnosti je zdejšímu soudu známo, že osoba pana B. se jako tvrzený řidič vyskytuje i v dalších případech, které jsou spojené s činností uvedené společnosti (např. věc řešená u zdejšího soudu pod sp.zn. 31A 52/2014) a opakovaně na ní upozorňují i správní

orgány. V této souvislosti odkazuje zdejší soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45, který k obdobným obstrukčním praktikám spojeným s označováním údajných řidičů – pachatelů přestupku („oznámenými řidiči“) uvedl, že „[p]okud by uvedené jednání pana V., že se dobrovolně nahlásí jako řidič vozidla, s nímž byl spáchán skutek mající znaky přestupku, nicméně následně tuto skutečnost v přestupkovém řízení popírá, bylo opakované, měl by z něj správní orgán vyvodit určité procesní důsledky. Pro další případy v budoucnu by zmíněné oznámení o spáchání přestupku zpravidla již nemohlo být bráno vážně a nepředstavovalo by pravdivě míněné prohlášení a tím pádem ani relevantní indicie obsažené v podkladech pro zahájení řízení o přestupku, z nichž by byla zřejmá totožnost řidiče vozidla ve smyslu § 125h odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. V případě, že by správní orgán mohl učinit spolehlivý závěr o tom, že pan V. účelově a opakovaně označuje svoji osobu jako řidiče s cílem zahájit přestupkové řízení, jež nemůže skončit jinak než zastavením (především z důvodů, že skutek nelze obviněnému pro nedostatek důkazů prokázat), nemohl by se oprávněně domnívat, že řidičem byl v dané věci skutečně pan V. (bod [36]). Určení hranice, od kdy správní orgán mohl na účelovost a šikanóznost jednání pana V. usuzovat, však je neostrá. Posouzení věci bude vždy záležet na konkrétních okolnostech případu.“ Soud je plně přesvědčen o tom, že i když by praxe oznamování pana B. jako pachatele přestupku nebyla správnímu orgánu známa, pro soud je to zásadní vodítko při rozlišení obstrukčních praktik žalobce, resp. jeho zástupců napříč řízeními (včetně správních), od vážně míněné procesní obrany.

Tvrzení žalobce o tom, že vozidlo bylo zapůjčeno panu B. jako kamarádu přítelkyně jednatele žalobce, nebylo před soudem nikterak doloženo a soud ho proto nepovažuje za relevantní. Nicméně samotný fakt, že přítelkyně žalobce bydlí u polských hranic (což mimo jiné taktéž nebylo soudu doloženo), nic neprokazuje. V kontextu tvrzeného kamarádského vztahu přítelkyně jednatele žalobce pro ilustraci soud zjistil, že v ČR jsou dvě obce Králíky. Obec Králíky (okr. Ústí nad Orlicí) je od Klodzka vzdálena 48 km, a obec Králíky (okr. Hradec Králové) je od Klodzka 99 km. I v případě obce Králíky (okr. Ústí nad Orlicí) se jeví soudu bez bližšího doložení relevantními důkazními prostředky jako nepravděpodobné, a v souvislosti s projednávanou věcí jako ryze účelové, tvrzení o kamarádském vztahu s osobou z téměř 50 km vzdálené obce v cizím státě. I bez doložení důkazních prostředků absentuje v replice alespoň elementární tvrzení, které by snad v soudu mohlo vyvolat dojem o pravdivosti daného tvrzení, tedy kdy, jak, kde či při jaké příležitosti se obě osoby seznámily. V kontextu opakovaného uvádění pana B. jako tvrzeného pachatele přestupků se jeví nijak nedoložená a zcela nekonkrétní argumentace žalobce jako účelová. Soud v této souvislosti musí konstatovat, že pan B. musí mít zjevně v ČR mnoho přátel, kteří mu půjčují motorová vozidla, jak je zřejmé jednak z poznatků zdejšího soudu, tak z poznatků správních orgánů napříč Českou republikou, přičemž jednotícím prvkem těchto osob, je jednak ten fakt, že pan B. páchá s jejich motorovými vozidly přestupky, a dále ta skutečnost, že přátelé pana B. jsou napříč ČR následně ve správních řízeních zastupováni společností FLEET Control s.r.o.

Bez ohledu na zcela účelové námitky související s formálně chybnými označeními Polska případně České pošty, s.p., je zásadně nutné, aby správní orgán nabyt na základě shromážděných důkazů dostatečně určité přesvědčení, že přestupek byl spáchán tou kterou osobou, a následně aby pro účely projednání přestupku byla tato osoba jasně identifikována a aby byl schopen správní orgán učinit alespoň elementární krok k seznámení obviněného

s přestupkem, tedy doručit jí oznámení o tom, že je podezřelý ze spáchání přestupku. V této konkrétní věci žalobce kromě svých tvrzení správnímu orgánu žádné důkazy nepředložil a s ohledem na údaje poskytnuté žalobcem se nepodařilo správnímu orgánu splnit ani elementární krok spočívající v předvolání tvrzeného řidiče k podání vysvětlení. Nemožnost ztotožnit údajného pachatele přestupku v tomto případě jde plně na vrub údajům, které žalobce uvedl správnímu orgánu prvního stupně, a to v situaci, kdy zajištění dostatečně určitých identifikátorů osoby, které žalobce motorové vozidlo zapůjčil, bylo plně v zájmu žalobce a žalobce zároveň, pokud vůbec kdy byl v kontaktu s označenou osobou, mohl být schopen si údaje k identifikaci oznámeného řidiče zajistit. Tvrzené projednání přestupku s opatrovníkem je v souzené věci protismyslné, neboť správní orgán ani nemohl dospět k podezření, natož k závěru, že přestupek spáchala tvrzená osoba.

Jestliže žalobce uvádí, že mohl předložit další důkazy, které by dokládaly, že motorové vozidlo zaparkoval jím oznámený řidič, mohl tak učinit kdykoliv v průběhu řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, a to v odvolání, nebo konečně v řízení před soudem. Nic takového však žalobce neučinil, ačkoliv by tím jistě zásadně zpochybnil konstrukci správních orgánů o spáchání deliktu provozovatele vozidla. Za této skutkové situace považuje soud odkazy na nikdy neuplatněné ani blíže neoznačené a nespecifikované důkazy za další z procesních obstrukčních taktik zástupce žalobce.

Zároveň dospěl soud k závěru, že předložení dalších důkazních prostředků v situaci, kdy se nepodařilo obeslat údajného pachatele přestupku a tak alespoň elementárně potvrdit tvrzení žalobce, by bylo zcela nadbytečné. Soud pouze na okraj konstatuje, že ho o skutečnosti, že by byl žalobce v kontaktu s tvrzeným pachatelem přestupku, nepřesvědčily ani detailní informace o jméně a příjmení tvrzeného pachatele, jeho datu narození a žalobcem uváděné adrese, neboť tyto údaje jsou o osobě jménem K. H. B. volně dostupné na internetu (např. <http://rejstrik.penize.cz/24136301-business-trade-group-s-r-o>, příp. na stránkách hledaných osob <http://poszukiwani.policja.pl/pos/form/r25206,BUDZINSKI-KRZYSZTOF.html>). Pro závěr o tom, že žalobce sděloval správnímu orgánu prvního stupně právě údaje dostupné z internetu, svědčí to, že udal právě adresu pana B. před přestěhováním.

Tvrzení žalobce o tom, že vozidlo zaparkoval jím oznámený řidič, považuje soud v kontextu procesního postupu žalobce ve správním řízení i v řízení před soudem, v kontextu dostupnosti údajů tvrzeného řidiče volně na internetu a s ohledem na shora uvedené souvislosti za naprosto nevěrohodné a neshledal ani uvedenou námitku důvodnou.

Zdejší soud neshledal takové pochybení správního orgánu prvního stupně v souvislosti se záznamem o odložení podezření ze spáchání přestupku ze dne 24. 3. 2014, které by mělo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Absence čísla jednacího je namítána naprosto účelově, neboť úřední záznam je učiněn na rubové straně předvolání k podání vysvětlení a číslo jednací, resp. označení věci, ve které je učiněn, je naprosto zřejmé právě z tohoto předvolání. Úřední záznam je podepsán, je v něm označena příslušná úřední osoba a je na něm i razítko úřadu. V této souvislosti neshledal soud důvod ke konstatování procesního pochybení majícího vliv na zákonnost. Namítaná nečitelnost je čistě subjektivním pohledem žalobce a lze jí jen obtížně objektivizovat. Z pohledu soudu je úřední záznam dostatečně čitelný a soud proto ani tuto část námitky neshledal důvodnou.

Soud na rozdíl od žalobce nespatořoval nezákonnost napadeného rozhodnutí v nesprávně zjištěném skutkovém stavu a nesprávně posouzených důkazech.

Protokol ze dne 16. 4. 2014 neobsahuje žádné rozhodnutí o vině realizované dříve, než byl proveden důkaz výsledkem. Je sice pravdou, že citovaný protokol obsahuje formulaci, že povinný jako provozovatel vozidla porušil povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, nicméně tato pasáž protokolu, stejně jako předcházející odstavec je uveden odstavcem o důvodech nařízení ústního jednání zakončené větou: „*kterého se měl povinný dopustit tím, že:*“. Je tedy naprosto zřejmé, že se jedná o popis obvinění ze správního deliktu, nikoliv o závěr správního orgánu, a tato část je zjevně vytržena z kontextu celého protokolu.

Zároveň žalobce brojil proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu v tom, že nebylo dostatečně určité prokázáno místo parkování, tedy vzdálenost od hranice křižovatky a vzdálenost od protějšího okraje vozovky. Lze dát bezpochyby za pravdu žalobci, že z obsahu správního spisu nijak nevyplývá, že by bylo realizováno měření vzdáleností ať již od hranice křižovatky nebo od protějšího okraje vozovky, a to bez ohledu na to, zda by bylo provedeno certifikovaným nebo necertifikovaným měřidlem. Nicméně soud má v této situaci za to, že v rámci provedeného dokazování bylo jednání naplňující skutkovou podstatu přestupku prokázáno zcela mimo vší pochybnost. Z přiložené fotodokumentace je jasné patrné zakřivení vozovky vedle zaparkovaného vozidla, stejně jako zakřivení protilehlého okraje vozovky. Zároveň je z fotodokumentace patrné, že se jedná o křižovatku ve tvaru T, a lze zároveň vyhodnotit i šířku pozemní komunikace ve vztahu k šířce motorového vozidla. Hranice křižovatky je místo vyznačené vodorovnou dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!", "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", v místech, kde taková dopravní značka není, tvoří hranici křižovatky kolmice k ose vozovky v místě, kde pro křižovatku začíná zakřivení okraje vozovky. Soud z provedeného dokazování nemá žádnou pochybnost o tom, že vozidlo bylo zaparkováno na samé hranici křižovatky, což samo o sobě postačuje pro spáchání přestupku. Z výpovědi svědka M. vyplývá, že pozemní komunikace je v daném místě široká 5,7 metru. Tento závěr žalobce při výsledku svědka nijak nezpochybnil, přičemž soud nemá důvod ho taktéž zpochybňovat, neboť žalobce nepředložil jediný důkaz vyvracející toto tvrzení strážníka Městské policie Luhačovice, bez pochyby vycházející z místní znalosti. Paradoxní je, že ačkoliv nezpochybnil žalobce tvrzení svědka o šířce komunikace, tvrdí v žalobě, že i po zaparkování vozidla Opel Meriva (šířka cca 1,8 m) zůstaly na komunikaci dva jednosměrné pruhy každý o šířce 3 m, což se při součtu $1,8+3+3=7,8$ v porovnání s tvrzenou šířkou komunikace 5,7 m jeví soudu jako nepravděpodobné. Soud je tak plně přesvědčen, i bez provedení měření, že jednání naplňující skutkovou podstatu přestupku skutečně nastalo a bylo mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno.

Ani tyto námitky soud proto neshledal důvodnými.

V závěrečné námitce žalobce namítl nesrozumitelnost výroku rozhodnutí žalovaného. Soud se nedomnívá, že vypuštění konkrétního odkazu na § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, by měl způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Skutek, který předcházel

navazujícímu řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, je ve správním spise zcela zřetelně a jasně zdokumentován fotografiemi a stejně tak je ze správního spisu patrná i právní kvalifikace, která na popsání jednání dopadala. Popis skutku obsahuje i změněný výrok rozhodnutí. Z obsahu žaloby i z obsahu správního spisu je naprosto zřejmé, že žalobci je vytýkané přestupkové jednání jasné a že s tímto jednáním byl seznámen. Naplnění jednání, kterým byl spáchán přestupek, má soud bezpochyby za prokázané. Zároveň i změněný výrok napadeného rozhodnutí odkazuje na porušení povinností provozovatele motorového vozidla dle § 10 zákona o silničním provozu, což je nadále rozvedeno v odůvodnění rozhodnutí na str. 4. V této situaci je proto naprosto formalistické, zrušit napadené správní rozhodnutí proto, aby do jejich výroku byl odkaz na § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. července 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu